

EL PUNT AVUI

Edita: Hermes Comunicacions SL
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00, Falgàs, 13. 17005. Girona

Director: Joan Vall Clara. Direcció: Toni Brosa, Susanna Oliveira, Toni Romero i Xevi Sala (Opinió), David Brugué, Irene Casellas i Sara Muñoz (Entrevistes i reportatges), Carles Sabaté, Anna Serrano i Lluís Simon (Informació del dia), Dolors Bellés (Europa-Món), Xevi Castellón (Cultura), Xevi Masachs (L'Esportiu) i Pere Bosch (La República). Caps d'àrea: Francesc Espiga (Informació del dia), Anna Balcells (Europa-Món), Guillem Vidal (Cultura), Joan Martí (L'Esportiu), Carina Filella (La República) i Francesc Muñoz (L'Econòmic). Caps de secció: Teresa Márquez (Entrevistes i reportatges), Raül García (Europa-Món), Maria Palau (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Mercè Miralles (La República), Marcela Topor (Catalonia Today), Jordi Taulats, Aureli Rodríguez i Ramon Buch (Disseny), Manel Lladó (Fotografia) i Quim Puigvert (Llengua). Corresponsal a Madrid: David Portabella.

Comarques Gironines

Directora: Anna Puig. Cap d'àrea: Núria Astorch. Cap de secció: Ure Comas. Redacció: Emili Agulló, Lurdes Artigas, Gemma Busquets, Jordi Casas, Jordi Ferrer, Joana Peña, Joan Puntí, Maria Saguer, Marc Salgas i Joan Trillas.

Lletra petita. Xevi Sala / xsala@elpuntavui.cat

Els reis a dins el quadre

Els reis d'Espanya, com qualsevol altre monarca, viuen a dins el seu quadre i quan en surten per tastar un polsim de realitat reben una pluja de fang i d'insults per part dels plebeus. És el que té barrejar-se per una estoneta amb el populatxo, que acabes compartint-hi brutícia i cabreig. Per això Ses Majestats prefereixen passar la major part del temps refugiats a dins la seva bombolla aristocràtica, i per això han encarregat un quadre a una famosa artista de renom mundial i butxaques prou folgades on ficar la pasturada. Dos-cents setze mil euros, es veu que ha costat la instantània, una xifra certament digna d'emmarcar com a homenatge a la idiotesa que significa pagar-la, ara que tots tenim a l'abast un mòbil per fer-nos *selfies* de qualitat insuperable i mòdic preu. Almenys Annie Leibovitz, fotògrafa de celebritats, és una bromista carregada de mala llet i el resultat de la seva mirada creativa ens ofereix el rei i la reina compartint un mateix escenari untuós però dos marcs separats, com si la parella, assetjada per permanents rumors d'infidelitats i esbudellades conjugals, ja fos incapaç de mantenir-se unida ni tan sols a dins el quadre. En aquest sentit la foto ve a ser la versió *premium* de les revistes del cor, sempre a punt per esbombar els escàndols de la cort. La casualitat ha fet que coincidissin en la mateixa línia temporal la fúria veïnal del País Valencià i la presentació oficial de l'encàrrec versallesc a Leibovitz, i que d'aquesta

“L'esbrancada de Paiporta i el quadre de Leibovitz ens ofereixen les dues versions dels reis, la ficció brillant de La Zarzuela i la realitat brutejant del carrer

manera puguem gaudir alhora de les dues facetes, príncep i captaire, la ficció brillant de La Zarzuela i la realitat brutejant de Paiporta. “*Si quieres no vengo y me quedo en Madrid*”, va dir Felip VI a un dels afectats de la dana que se li encaraven. Fa temps que la ciutadania reclama poder contestar-la, aquesta pregunta, si volem que vingui o volem que marxi. Després de dir-ho, és clar, el rei va enfilat de nou tot cofoi cap al Palau, on es va treure l'enutjós vestit de captaire, va mudar-se amb l'uniforme carregat de medalles i va tornar a entrar al quadre.

De reüll Més paper, menys xarxes

El Senat d'Austràlia acaba d'aprovar una llei que prohibirà l'accés a les xarxes socials als menors de 16 anys. La notícia ha donat la volta al món i ha entrat a totes les llars, també les de casa nostra, perquè aquest és un dels debats oberts més sensibles que la societat té damunt la taula. Fa poques setmanes ens assabentàvem d'una decisió igualment trencadora, que forma part del mateix debat: la decisió de Suècia de tornar als llibres de text en paper i abandonar la seva aposta per la digitalització a ultrança de la qual havia estat pionera fa 15 anys. Les raons d'una decisió i l'altra són similars: l'afectació que tenen les xarxes socials i la tecnologia en el procés d'aprenentatge i formació dels menors. Ja se sap que serà molt difícil aconseguir que els menors no accedeixin a xarxes com TikTok, perquè coneixen mil i una maneres de burlar les barreres electròniques. Però servirà per donar una eina molt potent perquè tant els pares com els professors tinguin més autoritat per allunyar els menors de pràctiques de risc per a la seva salut mental i que comporten afectacions importants en el procés d'aprenentatge. La pregunta que ens hem de fer és si per arribar a protegir els menors dels riscos de les xarxes socials cal una llei, o bé n'hi hauria d'haver prou amb la responsabilitat col·lectiva. Potser si prediquéssim amb l'exemple tot plegat seria més senzill. Més paper i menys xarxes socials sembla una bona recepta.

Marcela Topor

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Narcisistes impostors

■ Ara que acaben d'estrenar la pel·lícula *Marco*, una història basada en la vida de l'impostor Enric Marco, el qual va ser capaç d'inventar unes vivències com a supervivent d'un camp de concentració. Va presidir l'associació Amical Mauthausen, va arribar a fer diferents conferències en escoles i fins i tot el van escoltar al Congrés dels Diputats. El van guardonar amb la Creu de Sant Jordi, màxima distinció de Catalunya. Aquesta història m'ha fet recordar un article de la periodista Tura Soler, a El Punt Avui, amb data del 5 de novembre, pocs dies després de la dana, on feia referència a un missatge a les xarxes d'un tal Narcís Vidal i Estrany. Ell assegurava ser un reputat forense, expert identificant víctimes de tsunamis i altres catàstrofes, i explicava que, tot i el seu oferiment, a València no el van voler, i creia que això no va ser encertat, ja que, segons ell, és un gran professional. Però la realitat és que aquest senyor no és forense sinó que és un dentista jubilat. Quants impostors són capaços de fer-nos creure en moments tan tràgics com camps de concentració, la dana,

que malauradament a qui els ha tocat viure aquestes tragèdies a la seva pell potser no poden entendre que hi hagi persones sense escrúpols ni empatia, inventors d'una farsa, capaços de creure's ells mateixos les seves fabulacions.

Tot el que ens arriba és veritat o cal posar en qüestió i analitzar abans no ens ho creiem?

TOMASA MARTÍNEZ MORCILLO
Girona

Condol per la mort de Joan Homs Tixé

■ Ahir vaig llegir que el company de professió i amic Joan ens ha deixat. El meu condol en nom propi i en el de la nostra empresa companya de professió. Feia temps que no coincidíem i la notícia de la seva mort m'ha impressionat molt.

En Joan era una gran persona i professionalment molt respectat per la seva empremadoria i capacitat. Les obres de Girona promogudes i construïdes per l'empresa que dirigia han canviat la fesomia de molts llocs de la ciutat.

Recordo molt les primeres reunions per posar en marxa el teixit empresarial del sector en les quals la seva presència no hi

mancava mai.

Joan, estic convençut que amb les arts de l'ofici de mestre d'obres que practicaves, des d'allà dalt ajudaràs a construir amb la teva experiència un món molt millor, del qual estem tan necessitats.

Descansa en pau.

JOSEP CAPDEFERRO I MAURETA
Girona

Jutgem molt ràpid

■ He llegit la nota sobre la votació que es va fer al comitè dels treballadors del diari sobre el senyor Gordillo. Tinc ganes de continuar llegint els seus articles, molt interessants per cert. També continuaré escoltant les haveres *El meu avi*, *El Canó de Palamós* i totes les que em vinguin de gust. Soc home de 75 anys, casat amb la mateixa senyora fa més de 50 anys, i m'afaito de fa temps; de campanyes, n'he vist de tots tipus i colors, ara toca la de protecció de les dones, pel que sembla els homes som una raça perillosa, agressiva, dominant, perversa, que només penssem en el sexe no consentit, forçat per la nostra fortaleza. A mi no m'agraden les campanyes organitzades. Les dones encara vo-

len manar més del que ja fan? A còpia de falses notícies o mitges veritats van imposant el seu relat. No nego que existeixi la violència, però no és masclista; la violència no té gènere, existeix de moltes formes i estils, i és comuna a tots els gèneres i edats per desgràcia en aquest món, que ens està quedant de molt mal viure-hi.

Estic d'acord amb el senyor director i espero seguir llegint el senyor Gordillo.

JOAQUIM PRAT SELLAS
Riudaura (Garrotxa)

No ens oblidem de València

■ El recent episodi de dana que va afectar greument València i els seus voltants és molt més que un desastre natural: és un avís del greu impacte del canvi climàtic i de la fragilitat de la nostra preparació davant fenòmens extrems. Però el que no ens podem permetre és que, un cop hagi passat el temps i les càmeres se'n vagin, aquestes lliçons caiguin en l'oblit. Tot i que la vida sembla tornar a la normalitat, per a moltes persones dels municipis més afectats, la recuperació tot just comença. En locali-

tats com Paiporta o Massanassa, encara hi ha aigua estancada en garatges i baixos. Encara que els titulars hagin canviat de tema, la dana de València ha de continuar present en la nostra consciència col·lectiva, no deixem que aquest desastre es converteixi en una anècdota més del passat.

NACHO CAPARRÓS AYLLÓN
Castelldefels (Baix Llobregat)

Una Tercera Guerra Mundial?

■ La Segona Guerra Mundial va començar fa 85 anys. Esdevingué el conflicte més mortífer de la història. Ara, amb la invasió russa d'Ucraïna, alguns parlen d'una Tercera Guerra Mundial. La situació s'assembla massa a la fi dels anys trenta, quan Hitler va envair Àustria, Txecoslovàquia i Polònia. Putin no para d'amenaçar amb fer servir armes nuclears. Tanmateix, la ministra de defensa, Margarita Robles, declara que Espanya no ha de témer ser-hi involucrada. Els mitjans parlen de pràcticament tot, menys d'aquest perill que podria senzillament posar fi al món. Com pot ser?

HENRY ETTINGHAUSEN
La Pera (Baix Empordà)